

Gaders tommetykke Smuds, bedøvet af Droskernes Rumlen, af Sporvognenes Klingren og Muslingsælgerens hæse Raab — og nu sad han her i Provstens store Bjørneskindspels og gled hen gennem et Æventyrland, et luftigt Ferige, hvor Træer og Buske ragede op over Markerne som hvide og blaalige Koraller, mens Slæden fór frem i en lydløs Vuggen, som svævede den paa lange, bløde Vinger.

Han blev med ét stærkt bevæget. Hans stakkels afdøde Moders Billede steg op for hans Sjæl, og han ønskede inderligt, at hun kunde se ham i dette Øjeblik. Han vidste, det havde været hendes højeste Ønske at opleve denne Dag; og han følte i denne Stund stærkere end nogen Sinde, hvorledes han skyldte hende mere end nogen anden, at han havde faaet Mod til at følge Kaldet som det hellige Ords Forkynder. Og hvor var han hende ikke taknemlig derfor! Det nyttede nu ikke længer hans kære Fader Etatsraaden at ryste paa Hovedet af hans „vilde Idé“. Loddet var kastet! Hans muntre Broder Garderløjtnanten, den vordende Kammerjunker, kunde nu ogsaa for Fremtiden spare sig den Ulejlighed at dreje om ad Sidegaderne af Frygt for at møde ham med en Hat, der ikke netop var efter nyeste Mode, eller med en Ven, der „ikke hørte til Selskabet“.